

Forbundsformand Claus Jensen

1. maj-tale 2013

Det talte ord gælder!

Velkommen til 1. maj på Metalskolen.

Hvert år kommer hundredevis af tillidsvalgte Metallere på kursus her på skolen.

De kommer for at blive endnu dygtigere til at forhandle resultater hjem til deres kolleger hjemme på arbejdspladsen – bedre løn og bedre arbejdsvilkår.

De kommer for at blive endnu bedre til at forbedre kollegernes arbejdsmiljø.

De kommer her for at blive bedre til at gøre en forskel.

Det er en stor opgave, og det er et stort ansvar at være tillidsvalgt.

Det vidste jeg også, da jeg for første gang kom her på Metalskolen som tillidsrepræsentant.

Jeg vidste, at mine kolleger havde forventninger, forhåbninger og forpligtelser, som det var min opgave at hjælpe dem med at nå og med at opfylde.

Det ved jeg også i dag, hvor jeg står her på Metalskolen – for første gang på en 1. maj – som formand for Dansk Metal.

*

Vores opgave er ikke mindre i dag, end den var, da jeg kom her på mit første kursus for tillidsrepræsentanter.

Måske tværtimod.

Vi står med et Danmark, der stadig står i krisens kolde vand – måske ikke helt op til halsen længere, men i hvert fald til op over knæene.

Industrien har lækket job i en ekstrem fart.

Titusindvis af ledige har ikke bare mistet deres job – de har også mistet deres dagpenge, og tusinder af dem risikerer at stå helt uden indtægt.

Og alt for mange unge får aldrig en uddannelse.

Krisen og 10 år med borgerlige regeringer har efterladt os med et valg:

Vil vi bare acceptere, at de fleste af os er blevet fattigere, og at vi bliver fattigere hele tiden?

Fattigere på arbejdspladser, på viden og på muligheder?

Vil vi bare acceptere, at der ikke længere er job til alle de mennesker, der hele deres liv har gjort, hvad vi har forventet af dem.

Fået sig en uddannelse, passet deres arbejde og stiftet familie.

Og vil vi bare acceptere, at unge mennesker bliver parkeret på sidelinjen – uden uddannelse og uden muligheder?

Eller vil vi tage de hårde og indimellem upopulære beslutninger og kæmpe for at få Danmark tilbage på sporet?

Det spor, hvor vi hele tiden skaber nye arbejdspladser, ny viden og nye muligheder for alle?

Mit svar er helt enkelt. Jeg vælger at kæmpe.
Og jeg er glad for at, at vi har en regering, der også har valgt at kæmpe.

Jeg er glad for, at vi har en regering, der ikke vil se stiltiende til, mens arbejdspladserne forsvinder fra Danmark.

At vi har en regering, som vil sætte en prop i det hul, der har ladet langt over hundredetusindvis af job gå tabt i dansk industri.

Den industri en stor del af os skal leve af, og som i høj grad er den økonomiske grund under vores skoler, hospitaler, plejehjem og børnehaver.

Her skal kæmpes og investeres. Det bakker jeg 100 procent op om.

I 10 år valgte Fogh og Løkke at se den anden vej, mens alle advarselsslamperne blinkede.

De var mere optagede af exit polls end af vores uddannelser, af udflytning af arbejdspladser og af de mange mennesker, der blev udstødt til kanten af samfundet.

De forsømte ansvaret i de fede år, og nu betaler vi prisen for deres passive linje i de magre år.

Derfor står vi i en situation, hvor der skal ryddes op på snart sagt alle hylder: I uddannelserne, i beskæftigelsespolitikken, i erhvervs politikken, i den sociale indsats.

Det er den opgave, regeringen har været i færd med at løse fra den allerførste dag, den trådte til. Og det har ikke altid været lige behageligt.

Men det har altid været nødvendigt.

Vi må og skal lægge den passive vej bag os.

Det var den vej, der sendte ledige metallere på fuldstændigt meningsløse kurser, hvor de skulle finde deres indre fugl eller fisk.

Den vej, der forhindrede dem i at få de kurser, de havde brug for at komme i helt almindeligt godt fast arbejde.

Det var også den vej, der fastholdt stadig flere mennesker – mange af dem meget unge – på fuldstændig udsigtsløs kontanthjælp i årevis. I stedet for at få dem i uddannelse.

Den vej, hvor man lagde mere vægt på at kontrollere folk end på at bringe dem videre.

Den vej, hvor man var ligeglad, når endnu et firma rykkede teltpælene og arbejdspladserne op og flyttede dem til Kina, Østeuropa eller et helt tredje sted hen i verden.

Den tid savner jeg ikke – og det tror jeg heller ikke, at I gør.

Nu har vi endelig en regering, der vil noget – som ikke bare lader verden gå sin skæve gang, og så må folk klare sig, så godt som de nu kan.

Vi har en regering, der vil forandre. Og det er der ved gud hårdt brug for.

*

Jeg har set rigtig mange gode takter i mange af de udspil, der er kommet i de seneste måneder.

Jeg synes fx, at der er rigtig god fornuft i at sige, at vi vil ikke have unge, der hænger fast i kontanthjælpssumpen i halve og hele år.

De skal ikke parkeres på kanten af samfundet. Nej, de unge skal i uddannelse eller i arbejde. Og det skal vi som samfund støtte dem i.

Derfor synes jeg grundlæggende, at regeringen går den helt rigtige vej med sin nye – aktive – kontanthjælpsreform.

Og sådan er det også med vækstpakkerne.

Vi skal have skabt flere arbejdspladser i Danmark – først og fremmest i industrien.

Derfor er jeg helt enig med regeringen i, at der er behov for en aktiv indsats, der kan skabe vækst og arbejdspladser i Danmark. Og det synes jeg, at vækstpakkerne gør på rigtig lange stræk.

Mange af initiativerne vil bevare eller skabe arbejdspladser i Danmark.

Tag fx afgiften på farligt affald. Den bliver sat ned, og det er sådan noget, der har en helt konkret effekt.

For eksempel redder det 350 arbejdspladser hos H.I. Hansen i Odense. Og det gør det, fordi virksomheden nu kan konkurrere på lige vilkår med virksomheder i udlandet.

Eller tag skrotgrænsen, der bliver forhøjet.

Det betyder, at vi nu kan få nogle af alle de mekanikerjob tilbage, som røg i svinget, da de borgerlige satte skrotgrænsen ned.

Og så er der sat 1 milliard kroner af i de næste tre år, som skal bruges på voksen- og efteruddannelse.

Det er helt rigtig set. Vi har brug for, at alle – ikke bare vores børn – bliver uddannet bedre.

Danske lønmodtagere hverken kan eller skal konkurrere på usle lønninger eller kummerlige arbejdsforhold.

Vi skal konkurrere på viden, kreativitet og samarbejde. Og det kræver, at vi alle sammen – også os voksne – hele tiden uddanner os og bliver lige lidt dygtigere.

Det er noget af det, som er helt uundværligt, når det gælder om at skabe nye arbejdspladser i Danmark på lidt længere sigt.

Og sådan er det med en lang række af tingene i vækstpakkerne. Nogle skaber eller bevarer arbejdspladser her og nu. Andre gør det på lidt længere sigt.

Det er den helt rigtige – og aktive – vej at gå.

Samme linje lægger regeringen nu også op til på hele beskæftigelsesområdet – altså alle de regler og muligheder, der gælder for de ledige.

Her slæber vi jo i det store hele stadig rundt på Claus Hjort Frederiksen's system – hvor der faktisk er langt bedre mulighed for at kontrollere de ledige og uddele dummebøder, end der er for at få folk i arbejde.

Det skal der gøres op med.

Der skal gøres op med den indstilling, at man nok bare er ude på at snyde systemet, når man er blevet arbejdsløs og skal have dagpenge.

Arbejdsløse har ikke fortjent al den mistillid. De har fortjent at komme i arbejde.

Her har regeringen lyttet, og nu har beskæftigelsesministeren inviteret parterne til at komme med bud på, hvordan vi finder nogle ordentlige løsninger.

Det synes jeg er en rigtig indgangsvinkel. Og jeg synes, at den er helt og aldeles nødvendigt.

*

Kan jeg slet ikke finde hår i suppen, tænker nogle af jer måske. Og jo, det kan jeg godt.

Jeg er ikke den store tilhænger af lettelser i selskabsskatten. Jeg kunne godt have fundet andre måder at bruge de penge på. Men jeg kan leve med dem, fordi de er målrettet industrien.

Jeg har heller ikke gået og tørstet efter at komme af med afgiften på sodavand.

Det var ikke lige et initiativ, som stod på min top 10-liste over de vigtigste redskaber til at sætte gang i væksten i Danmark.

Faktisk var det heller ikke på min top 15, 20 eller 50.

Men det var nu engang en del af prisen for at få en aftale om vækstpakkerne med de borgerlige. Og så må man jo tage det med.

Men jeg synes, at det er tankevækkende, at det er dét, der er Venstres bud på, hvordan vi får Danmark ud af krisen og ind i fremtiden.

At det første de tænker på, når de vælter ud af den politiske hængekøje, er billigere sodavand og øl.

Jeg fristes til at sige: Ja, så kender vi dem igen.

Og jeg synes, at det bør minde os alle sammen om, hvor vigtigt det er, at vi ikke får 10 år til med Venstre ved roret.

*

Der er ét til hår i suppen for mig.

Og det er den indsats, der er gjort for alle de ledige, der er faldet ud af dagpengesystemet i år eller står til at gøre det.

Det er mennesker, der var i arbejde, da krisen ramte i 2008.

Det er mennesker, der har betalt deres dagpengebidrag og levet op til alle reglerne og søgt og søgt og søgt for at finde sig et arbejde.

De har gjort alt, hvad man har forventet af dem – og sikkert også mere til.

Alligevel har de slet ikke fået den hjælp, de blev stillet i udsigt i 11. time.

De har ikke fået den individuelle, håndholdte indsats, der skulle hjælpe dem i arbejde.

Og de har ikke fået de akutjob, der skulle sikre dem en indtægt, når dagpengene løb ud og kontanthjælpen i rigtig mange tilfælde ikke var en mulighed.

Det kan godt være, at man kan kalde ordningen en succes, fordi tilpas mange har været i stand til at skrive ”akutjob” på nogle stillingsopslag.

Jeg vil bare sige – det kan godt være, at operationen lykkedes, men patienten døde altså desværre.

Kun 8 metallere er kommet i akutjob.

Vi skal have en anden løsning for de her mennesker, der i værste fald bliver tvunget fra hus, familie og hjem.

Den midlertidige ordninger med uddannelsesløft er fin – men vi skal have varige løsninger, og jeg kan lige så godt slå det fast endnu en gang:

Vi skal have ændret på genoptjeningskravet. Folk skal have en ærlig chance for at optjene retten til dagpenge. Det skal vi have løst.

I de første 3 måneder af i år har vi i Metal indgået 47 nye lokale overenskomster. Vi er mødt op på virksomheder og præsenteret vores krav. Og forhandlet med arbejdsgiverne og på 47 virksomheder har medarbejdere og ledelse altså fået overenskomst.

Den Danske Model med overenskomster virker. Den er vigtig – og den giver flere og flere lønmodtagere ordnede forhold på deres arbejdsplads.

Og den er også det bedste værn mod, at vores kolleger skal konkurrere mod billig arbejdskraft østfra, der bliver groft udnyttet og ansat på helt ublu vilkår.

Derfor er den danske model hjerteblod for os. Derfor er den hjerteblod for mig.

Og derfor så kommer jeg naturligvis på barrikaderne, når nogen truer Den Danske Model.

Men I har ikke fundet mig på barrikaderne på det seneste – på trods af den konflikt, der stod på i 4 uger.

For jeg mener ikke, at der var tale om et angreb mod Den Danske Model. Konflikten kørte lige efter den faglige grønspættebog.

Der er ikke noget at komme efter.

Jeg synes, at det er ærgerligt, at folk råber ulven kommer på den måde. For det betyder jo, at når de virkelige angreb sætter ind, så er der ikke nogen, der gider at lytte.

Og vi har set virkelige angreb.

Fx sidste år, da vi havde konflikten med Vejlegården. Midt i det hele fremsatte Venstre og Dansk Folkeparti nemlig et forslag, der ville forbyde blokader mod overenskomstdækkede virksomheder.

Det ville faktisk sætte Den Danske Model ud af kraft.

Alle og enhver kunne jo oprette mere eller mindre fiktive fagforeninger og indgå overenskomster. Eller de kunne lave polske overenskomster. Og vi ville ikke kunne gøre noget som helst.

Det er et meget tydeligt signal om, hvordan Venstre og Dansk Folkeparti ser på lønmodtagernes rettigheder.

Og det er den slags angreb, vi skal have både befolkningens og politikernes opbakning til at afværge.

Det jeg siger her, handler ikke om mit syn på konflikten mellem KL og lærerne.

Jeg vil slet ikke blande mig i det konkrete indhold – ligesom jeg heller ikke ønsker, at nogen blander sig, når jeg skal forhandle næste år.

Og der vil jeg absolut heller ikke bryde mig om, at regeringen blander sig. De vigtigste styrker og fordele i Den Danske Model ligger jo netop i, at parterne forhandler og finder løsninger selv.

Derfor er Metal principielt og grundlæggende imod regeringsindgreb i konflikter på arbejdsmarkedet.

Men jeg må jo tage til efterretning, at de to eneste, der bad om et indgreb, var Anders Bondo selv og så formanden for FTF, Bente Sorgenfrey.

Det kan vi jo så tænke lidt over.

Det, der ikke kan pilles ved er, at KL var i deres gode ret til at lockoute.

Og at Danmarks Lærerforening til gengæld gjorde præcis, hvad enhver rigtig fagforening har pligt til: De kæmpede for deres medlemmers rettigheder.

*

Vi kalder 1. maj en kampdag.

Men det virker som om, at mange har glemt, hvad den kamp handler om. De tror, at der ikke er mere at kæmpe for.

Jeg synes, at de seneste år har vist, at de tager fejl.

Der er masser at kæmpe for.

Vi skal kæmpe for vores kollegers rettigheder. For at de får overenskomster, ordentlig løn og ordentlige arbejdsvilkår.

Vi skal kæmpe for, at ingen skal konkurrere på deres løn og arbejdsvilkår med billig arbejdskraft østfra.

Vi skal kæmpe for, at der er arbejdspladser til vores kolleger – så de hver især får mulighed og råd til det liv, de gerne vil leve. Til hjem, bil og ferier – eller hvad de nu drømmer om.

Vi skal kæmpe for, at der er gode muligheder for at uddanne sig, så vi kan styrke virksomhederne, produktiviteten og konkurrenceevnen. Så vi skaber endnu flere arbejdspladser og råd til velfærden. Til daginstitutionerne, skolerne, hospitalerne, plejehjemmene og så videre.

Og vi skal kæmpe for at ingen bliver overladt til sig selv. For at de unge kommer i uddannelse. For at dem, der har været syge, kan komme tilbage i arbejde.

Der er rigeligt at tage fat på.

Og jeg er glad for, at jeg ikke længere skal trækkes med en borgerlig regering, der kæmper imod os. Men at jeg i stedet har en socialdemokratisk ledet regering, der kæmper med os.

Vi skal gøre en aktiv indsats for at få det Danmark, vi ønsker og har brug for. Det får vi ikke med de borgerlige. Det har vi spildt 10 år på at opdage.

Det får vi kun med en socialdemokratisk ledet regering. Det vil jeg huske på – hver eneste dag helt frem til næste folketingsvalg. Jeg håber, at I vil gøre det samme.

Fortsat god 1. maj.